

Christiaan S. Luitwieler wordt geboren op 16 maart 1906 in Vlissingen.

In 1916 werd door zeeofficier Ranneft in Vlissingen de eerste Scoutinggroep opgericht. In 1919 werd hiernaast een CMJV-groep opgericht door hopman Luitwieler; Padvinderstroep 2, later M.A. De Ruytergroep 1 - NPV. Toen Scouting verboden werd in de oorlog bleven de scouts onderling door het oorlogsgeweld heen contact houden. Dat gebeurde

ondergronds in het gebouw St. Joris of bij Hopman Luitwieler thuis.

Luitwieler was inspecteur verzekeringen in Vlissingen en wisselde in de oorlog intensief spionage-informatie uit met Piet Quant die hij goed kende toen ze allebei actief waren binnen Scouting in Zeeland. Voor de verzetsgroepen Van Beest, Wilhelm, Bron, Luitwieler, Albrecht, de Dienst Wim en de OD-groepen viel er bij de Atlantikwall, de Sloedam en de haven van Vlissingen heel wat informatie aan de geallieerden door te spelen.

Luitwieler bood ook een onderduikadres aan medescout Jan Weug. Het was geen ideale situatie, omdat Weug alleen 's avonds naar buiten kon als de mensen die hem konden signaleren in het geheim naar Radio Oranje zaten te luisteren. Die zouden hem niet verraden, maar als bekenden zouden weten dat Weug bij Luitwieler ondergedoken zat, dan zou het wel eens als een lopend vuurtje door de stad kunnen gaan, en dat was wel gevaarlijk! Weug werd daarom op uitgerekend dat uur 'gelucht' temidden van een groepje padvindervrienden. Het sprak voor zich dat Weug ook lid werd van de verzetsgroep Luitwieler. Ze hielden zich hoofdzakelijk bezig met het verzamelen van inlichtingen over Duitse troepen en versterkingen op Walcheren. Samen met anderen uit de top van de provinciale Scouting, zoals Piet Quant in Goes en Kees Sturm van de groep Van Beest in Middelburg, vormden zij een tak van de G.D.N., de Geheime Dienst Nederland.

Toen Quant verraden werd door zijn overbuurman en op 10 mei 1944 werd opgepakt en een paar maanden later in Vught werd gefusilleerd, zat de schrik er bij Luitwieler goed in.

Gelukkig sloeg Quant niet door. Luitwieler bleef op zijn post.

Weug vertelde over Luitwieler nog een gedenkwaardig verhaal. In 1942 kreeg Luitwieler een tip van een Duitse Hauptmann dat hij inlichtingen had en dat hij Luitwieler wilde ontmoeten op een geheime plaats op een doodlopend landweggetje naast Steenhove op de weg van Middelburg naar Koudekerke. Hij wist dus kennelijk dat Luitwieler in het verzet zat, zodat het een hinderlaag kon zijn. Maar na een uitgebreide discussie over wat het erwoord van een Duitse officier waard was, werd besloten toch op de uitnodiging in te gaan.

Dit leidde tot een maandelijks ontmoeting. De Hauptmann was in vredetijd bedrijfsleider op een passerfabriek in Dresden en werkte nu op Dam 6 in Middelburg. Daar kwamen anonieme verradersbrieven binnen over adressen waar zich onderduikers bevonden en waar men een radio had waarmee men luisterde naar de verboden zender van de B.B.C. De Hauptmann overhandigde die brieven iedere maand aan Luitwieler. In een jaar tijd ongeveer 450! Ondertussen merkten de verraders dat op de anonieme tips nooit acties van de S.D. volgden, zodat ze contact opnamen met de Gestapo in Rotterdam. Deze stelde een onderzoek in Middelburg in, maar kon deze brieven in het dossier niet vinden. De verantwoordelijke man, onze Hauptmann, werd ontwapend en aangezegd dat hij naar een strafbataljon aan het oostfront zou worden overgeplaatst om daar alsnog eervol te kunnen sneuvelen. Hij zag nog kans om afscheid te nemen van Luitwieler en Weug, die als aandenken een fraaie stokpassen in doos ontving. Na de oorlog hoorden zij de trieste afloop

De eerste vrije kampvuurmiddag van de Vlissingsche padvindders.
In het troeplokaal aan de Scheldestraat hebben de Vlissingsche padvindders Woensdag jl. onder leiding van hopman **Luitwieler** hun eersten kampvuurmiddag na de bevrijding gehouden. Verkenners en voortrekkers waren aanwezig. Van elke patrouille werden in onderlingen wedstrijd tooneelstukjes en zangnummers ten beste gegeven. De kievieten-patrouille won daarbij punten. De **hopman** heeft voorgelezen en besloot op de geburikelijke wijze. Gezamenlijk werd hierna het aloude Wilhelmus gezongen.

van zijn weduwe. Luitwieler hield er rekening mee dat hij door zou slaan om zijn hachje te redden. Zoiets had in Zeeland al eerdere slachtoffers gemaakt. Hij hield zich een tijdje gedeisd, al het belastend materiaal werd verband en Weug moest op zoek naar een nieuw onderduikadres.

Drie dagen nadat Vlissingen op 3 november 1944 bevrijd was startte hij weer met enkele patrouilles. In de krant van 8 december 1944 staat een bericht over de eerste kampvuurmiddag van de groep (zie hiernaast).

Op 12 december 1959 ontving Luitwieler uit handen van burgemeester mr. B. Kolff de eremedaille in goud in de orde van Oranje Nassau.

Meer informatie

[Christiaan Luitwieler \(1906-\) » Stamboom Van der Leek » Genealogie Online](#)

[Provinciale Zeeuwse Courant | 12 december 1979 | pagina 6 - Krantenbank Zeeland](#)

[Verzetstrijders in Zeeland: Gewone mensen, die iets móesten doen | Zeeuws nieuws | pzc.nl](#)

Breekbare helden Het Verzet in Zeeland 1940-'44 Carla Rus

[de Vrije Zeeuw | 8 december 1944 | pagina 3 - Krantenbank Zeeland](#)

50 jaar Nederlandse Padvindders

[Zeelandboek / Zeeuws jaarboek | 1 januari 2000 | pagina 202 - Tijdschriftenbank Zeeland](#)